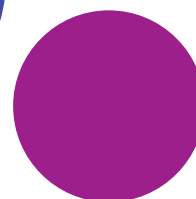
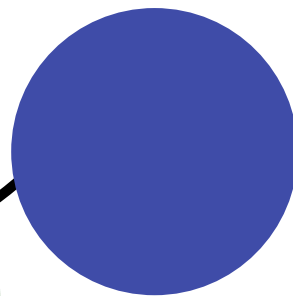

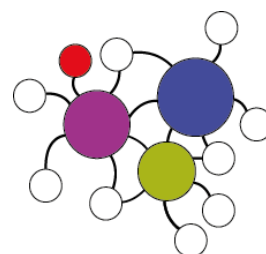

Korte Verhalen Club

Feest

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

Om de 4 weken (met uitzondering van een zomerstop) krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal of een mooie herinnering schrijft, dit mag ook in dichtvorm of met een mooie tekening. Illustraties bij de teksten zijn altijd welkom.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je een verhaal anoniem of met naam inlevert.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen in onze gemeente verspreiden.

De bundels worden digitaal toegestuurd.
Hier zijn geen kosten aan verbonden.

De bundels kunnen ook tegen een kleine vergoeding (€3,00) opgehaald worden bij de Wijksteunpunten.

Voorwoord

Om half vijf op deze woensdag 14 december leg ik de laatste hand aan deze decemberuitgave van de KVC.

Die tekst 'ademt' de sfeer van de totstandkoming van een meesterwerk... maar dat gaat wat ver... 😊

De bijdragen geven een inkijkje in de leeftijden van de deelnemers én in de stukjes geschiedenis die we met elkaar delen.

In mijn beleving was het 'vroeger' aan het eind van het jaar indrukwekkender dan teugeswoordig, maar dat kan ook te maken hebben met de belevingswereld van een kind, vergeleken met die van een volwassene. Hoe mijn alleenstaande moeder het, ondanks de zeer beperkte middelen, elke keer tóch weer zo regelde dat het door ons als heel bijzonder werd ervaren is een prestatie, zo weet ik nu.

Juist die ervaring is er voor mij en m'n broer en zus de reden voor dat we alles wat we nu meemaken bijzonder waarderen. Meer dan onze kinderen dat zullen ervaren, omdat zij niet die 'magere jaren' hebben meegemaakt en dat geldt natuurlijk voor die hele generatie.

In een aantal bijdragen wordt de oorlog aangehaald. Ook daarvoor geldt dat je mét die ervaring anders tegen het leven aankijkt dan zónder die ervaring. En dat geldt dan voor de generatie die nu rond de 70 zit.

Dat er nu op een aantal plekken op de wereld toch weer oorlogen woeden is, behalve verschrikkelijk voor alle betrokkenen, ook een enorme teleurstelling: we zien als 'soort' kennelijk geen kans om geschillen op een andere manier te beslechten.

'Den leerenden mensch' houdt zich vooral bezig met meer-meer-meer en te weinig met het samen voorkomen/oplossen van problemen.

Dat laatste is uiteindelijk de manier om écht vooruitgang te boeken.

Laat dat mijn wens zijn voor allen: die echte vooruitgang.
Prettige feestdagen en een goed 2023!

Ronald

PS

We ontmoeten elkaar weer: 26 januari, 10.00 uur in Schoorl. Uitnodiging volgt. Het onderwerp voor de volgende keer: 'Nieuwe dingen'. In elke denkbare vorm: aankopen, ontwikkelingen, toen en nu, eerste ervaringen met...

Inhoud

Walter van Gelderen	5
S. de Kok	8
Anneke Kettenes	9
Mieke Wijminga	13
Cootje Bronner	14
Fred Steinkühler	16
Dicky Spee-Schut	17
Gea van Zadelhoff	19
Jelske Boonstra	21
Tineke Hoekman	22
Hans van de Langenberg	25
Sandra Schaaper	27
Ab Helsloot	29

Kerst 1987 2002 2022

December 1987

Wij gaan met twee auto's naar de Ardennen. 'Wij' zijn onze vrienden Peter en Els, hun jonge dochter Roos, Dorien, mijn partner en ik. Wij hebben een flinke grote auto, maar met alle spullen die wij mee willen nemen lukt dat niet. Heel veel eten en drinken, koffiezetapparaat, broodrooster, een kleine TV, tassen met boeken, heel veel kleren, enz. Dit soort vakanties hadden wij al meer met elkaar gehad en het samenzijn beviel ons zo goed dat wij overwogen om een geschikt pand te zoeken en een woongroep te vormen (in 1989 gerealiseerd). Bij de start van deze vakantie gaan wij eerst het huis 'van ons' maken. Schuiven met bank, tafel en stoelen. Kaarsen en waxinelichtjes plaatsen, als er een open haard is: vuur maken. "Wat zullen wij eten?" is een vraag die niet gesteld hoeft te worden. De menu's zijn al weken geleden gemaakt, de inkopen zijn gedaan, wie kookt is bekend. De eerste avond nog een simpele drie gangetjes, de volgende dag, eerste kerstdag, uitgebreider. Het ontbijt is vullend, lunchen is over te slaan. De activiteiten zijn veelal wandelen, naar lokale markten gaan, musea bezoek. De geliefde thuisactiviteiten: lezen, praten, kaarten. 'Gelukkig' zijn er soms beperkingen in de vakantiewoning waar wij mee te dealen hebben die, als dat goed uitpakt, nog jaren als anekdotes blijven leven. Zo hebben wij te maken gehad met een verstopping van het toilet waar op korte termijn niets aan gedaan kon worden. Ik was de enige die onze drollen met een opscheplepel door het wc-raampje in de tuin kieperde. De tuin waar de huurbaas een paar dagen later met een technisch figuur doorheen banjerde om een inspectie te doen. Of een oven waar de temperatuur niet te regelen was en wij uren bezig waren om de kalkoen toch gaar en krokant te krijgen. "Het was de lekkerste kalkoen die wij ooit gegeten hebben!" zeggen wij nog steeds. Wij hebben mooie herinneringen en beelden van deze vakanties.

December 2002

Een elektrisch orgeltje, verpakt in dekens wordt in een kruiwagen over de Westfriesedijk in Schoorlham naar onze boerderij gebracht. Het is eerste kerstdag. Vanmiddag zijn wij met een groot gezelschap om Kerstmis te vieren. Onze woongroep is inmiddels gegroeid tot acht personen, vier kinderen en vier volwassenen. De opa's en oma's zijn uitgenodigd en ook onze burens (buurvrouw bespeelt het orgel). De voorbereidingen hebben al een poos geleden plaatsgevonden: het muzikale gedeelte en het buffet in de namiddag. De 'Kerst-evergreens' zijn gebundeld, zodat iedereen alle coupletten kan meezingen, een grote beenham staat in de provisie te wachten tot er een mes in gezet gaat worden. Het was een jaarlijks traditie waar wij als woongroep en de andere familieleden erg aan gehecht waren.

Zo bij elkaar zijn kwam in de loop van het jaar niet voor. Er wordt bijgepraat, soms ook misverstanden uit de wereld geholpen. Samen zingen versterkt de onderlinge verbondenheid en strijkt eventuele kreukels in de relaties glad. Soms draaiden wij ook wel grammofoonplaten met alternatieve kersliedjes bij voorbeeld van de Belgische Wannes van de Velde:

Kerstmis is dien dag dat ze niet schieten

't Was weer zover het was weer Kerstmis
De kalkoenen waren dood
In ieder dorp in de Flanders was het feest
D'r wir gezongen en gezoupen
Onze neivel gène nood
Vur de Ore vader voor de zoon en voor de geest
Maar op de slag van twelf uren
Weder ook nies an gedacht
Want dat 't feestje in de grant zo veel beduit
't Was gemakkelijk te weten
Want het stond in de Gazet
Heel de wereld kwam er openlijk voor uit
Kerstmis is dien dag dat ze niet schieten
Dat er geen bommen uit de lucht worden gestrooid
Dat mitrailleurs van hun verdiende rust genieten
En de kanonnen met een kerstboom zijn getooid
Het is 't feest van dagen en maanden
Ter ere van de zon
Zo vertellen ons de boeken zwart op wit
De roomse kerk leg het anders uit
Die zegt ons dat 't begon
Metteg' een stalleke in 't Palestijns gebied
Maar dat zijn alle interpretaties
Van dis feest van goeie wil
Want onzen taak is toch voor alles militair
En de stilte van de nacht
Die nu heel aardig wordt genoemd
Wordt geleverd door de killers van de la guerress
Kerstmis is dien dag dat ze niet schieten
Dat er geen bommen uit de lucht worden gestrooid
Dat mitrailleurs van hun verdiende rust genieten
En de kanonnen met een kerstboom zijn getooid

Spreek me niet meer van de drei keuningen dat is de naventrant
De drei commando's das wel meer in onze geest
Maar de soldaten van Heraudes
Ja, die vind ik wel plesant
Dat zijn eig'lijk de groot' helden op deis feest
Maar hou de herderkens erbuiten
Want die zijn niet bij d'n troep
Die kunnen zeker nog niet mijn uit de granaat
En de moeder van het kindeke
Zucht in 't midden van die roep
Mijne zeun wordt binnen twintig jaar soldaat
Kerstmis is dien dag dat ze niet schieten
Dat er geen bommen uit de lucht worden gestrooid
Dat mitrailleurs van hun verdiende rust genieten
En de kanonnen met een kerstboom zijn getooid
En de kanonnen met een kerstboom zijn getooid

Op YouTube te vinden.

December 2022

Op eerste Kerstdag zijn mijn partner en ik alleen aanwezig in de boerderij. Alle kinderen wonen zelfstandig en hebben hun eigen invulling voor deze dagen. De andere woongenoten vieren Kerstmis met hun kinderen. Alle oma's en opa's hebben het tijdelijke leven verruild voor het eeuwige. Op tweede kerstdag zijn wij als woongroep (nu met vijf volwassenen) thuis. Het diner zal geen vijf gangen tellen. De kalkoen is niet besteld bij de poelier. Wij zullen het gezellig maken en vieren dat wij nu ruim 33 jaar bij elkaar zijn, lief en leed gedeeld hebben.

Naschrift

De verhaaltjes bij de drie Kerstvieringen zijn telkens korter geworden. Dat zegt niets over de beleving daarvan. Als wij de fotoboeken bekijken van het eerste en tweede stukje genieten wij weer van wat toen was. De anekdotes worden weer opgehaald (soms wat aangedikt).

Nostalgie, een verlangen naar het verleden, is niet aan de orde.
Komend Kerstmis is weer anders.

En dat is wat het is.

Walter van Gelderen

Voor de komende feestdagen....

Hoeveel keer heb ik dat al niet gelezen! In etalages, in de krant, tot in het dorpskrantje toe en ook nog in eigen huis gehoord... als de boodschappen gedaan zijn en het opgedane veilig opgeborgen wordt voor die komende feestdagen. En dan is het zover.

Worden het ook echt feestdagen? Wat maakt zo'n dag tot een feestdag? Een lekkernijtje is altijd mooi meegenomen. Maar datzelfde lekkernijtje maakt de dag nog niet. Daar hoort nog een zekere stemming bij, zelfs een gedeelde stemming, omdat je dan ook wat te vieren hebt: een verjaardag, een succesje in je werk of je sport, een geslaagd karwei. Vreugde wordt dan zelfs dubbele vreugd.

Een feestgevoel overvalt je, maak je niet even. Zelfs met niks wordt een feestje een feest als die feestvreugde je overvalt. Na de coronatijd was het elkaar weer ontmoeten al een feest.

Nu bestaan er ook nog feestvarkens. Dat zijn lieden die een feest mogelijk maken en vaak heel wat tijd, geld, energie, fantasie offeren voor een feest. Om, als het goed is, daar ook zelf van te kunnen genieten.

Voor de komende feestdagen... eind december... kerstmis... oudjaar...: feestgevoel steekt wat dieper in als het goed is. Er komt iets lichtends bij. Dat is voor eenieder ook heel verschillend. Zo divers als er mensen zijn. Maar met ons allen is het lichtende wel wat. Lichtjes worden al klaar gehangen, kaarsen gekocht, vuurwerk ook. We hopen op groot licht, vrede bijvoorbeeld... Maar ook de versieringen en natuurlijk: de neut. Om net als Paul van Vliet te kunnen drinken op mensen, die blijven vertrouwen, die niet van tevoren vragen: 'voor hoe veel' en 'waarom', op mensen die door blijven bouwen, van doe het maar wel, en kijk niet om! (1978) en op al die andere zegeningen, die je elke dag in drievoud gegeven zijn. Ik wens ons allen mooie feestdagen toe.

S. de Kok

Feestdagen 🎄 🎄 🎄 🎄 🎄 🎄 🎄 🎄 🎄

Kerst. Daar heeft iedereen herinneringen aan.
Vaak denken we dan toch aan onze kinderjaren.
Voor mij?

Herinneringen aan feestdagen, na de donkere oorlogsjaren, toen we als gezin dit feest eindelijk weer samen konden vieren. Er kwam zelfs een professionele huisfotograaf aan te pas, om dit soort hoogtijdagen te vereeuwigen.

Ik kijk naar de foto waar wij met z'n viertjes opstaan.

Ik zit bij mijn vader op schoot.

Pappa weer thuis, na 5 lange, bange, afwezige, angstige, onzekere oorlogsjaren! We zitten voor de kerstboom.

Een klein echt dennenboompje, dat rook naar het bos en waarvan de hars aan je handen kleefde

Pappa timmerde een zelfgemaakt houten kruis onder de boom.

De top werd een beetje bijgesneden in een mooi puntje, zodat de piek er voorzichtig overheen geschoven kon worden.

Dan werden er de kaarsenknijpertjes in gezet met kleine echte witte kaarsjes en al deden we nog zo ons best, ze stonden vrijwel nooit recht!

Er stond altijd een emmer water met een spons paraat! Moeder was heel bang dat de kerstboom in de brand zou vliegen.

(Nu begrijp ik die bijna overdreven angst voor brand. Dat had volgens mij met die oorlogsjaren te maken, maar daar werd nooit over gesproken...)

Dan de zilveren balletjes, het gekleurde kerstmannetje, eikeltjes, het trompetje, het mini-kersthuisje, vogeltjes, de zilverkleurige slingers en het prikkende engelenhaar.

En als het donkerder werd, dan werden de kaarsjes aangestoken, de balletjes en slingers glinsterden nog mooier en gingen zelfs een beetje bewegen door de warmte van de kaarsjes.

Ik voel weer die warmte en ruik de dennengeur.

Tegenwoordig zijn er kerstmarkten ingericht in de tuinentra...
De ballen zijn nu groter en van onbreekbaar materiaal in alle kleuren en niet meer van dun handgeblazen glas uit Tsjechië.

Het prikkende engelenhaar is vervangen door kunstsneeuw uit spuitbussen.

Je kunt zelfs kiezen voor witte of zwarte kunstkerstbomen!

Je kunt er ook voor kiezen om een al versierde kerstboom te huren!

Vaak is de echte boom vervangen door een stelsel van vernuftig in elkaar geschoven kunsttakken, soms al met de ballen en verlichting erin.

Er zijn bussen met dennengeur te koop en je kunt de ramen bespuiten met nep ijsbloemen of met gedecoreerde folie beplakken, nu de winters niet meer zo streng zijn. We doen er alles aan om een 'witte kerst' te creëren.

We leven nu in een heel andere tijd!

Een tijd van 'bomen die tot in de hemel groeien'.

Ledverlichting, in alle kleuren, flikkerend in zelf te programmeren patronen.

Keuze uit de meest bizarre kersthangers, zoals: stoffen beertjes, herten, vlinders, Disneyfiguren of zelfs hamburgers!

Engelen lijken niet meer te bestaan...

Mijn 'Omaboompje'

Er zijn nog maar een paar kerstversieringen over van meer dan 75 jaar geleden.

Elk jaar krijgen ze weer een plekje in mijn kleine 'Omaboompje'.

Ze liggen het hele jaar te wachten in een klein bruin leren koffertje, het reiskoffertje van mijn vader, waar hij zijn naam met witte letters op heeft gekalligrafeerd.

De kleine balletjes, zo teer en kwetsbaar!

Elk jaar sneuvelt er wel weer wat.

Ik weet nog dat ik altijd op het trompetje mocht blazen en er echt een beetje geluid uit kwam.

Maar na al die jaren, doet hij het nu niet meer.

Hoe vierden wij kerst?

Eerst naar de kerk, met een samenzang die iedereen uit volle borst meezong.

Het 'Ere zij God' en 'Vrede op aarde' en 'Komt allen tezamen'.

Ook dat is nu zo anders.

De kerken raken leeg. Ere zij God? Vrede op aarde?

Middageten met een door mijn vader vetgemeste kip!

En dag twee een lekker stuk roastbeef met eigengemaakte jus gekookte aardappels en spruiten, en stoofpeertjes.

Mijn vader, die het kerstverhaal uit de Bijbel voorlas.

Toen bestonden de woorden gourmetten, take away, vegan, sushi en grand dessert (bij ons) nog niet.

Er lagen geen folders in de bus, met de meest uitgebreide suggesties voor het kerstdiner.

Het is nu weer de tijd om het kleine kerstboompje dat ik buiten in een pot in de tuin de hele zomer verzorgd heb, weer naar binnen te halen. Het is weer wat groter gegroeid en er zijn bijna geen oude balletjes meer, dus hang ik er dit jaar maar wat dennenappeltjes bij.

Ik ga weer de echte kaarsjes in de oude knijpertjes proberen recht te zetten en de spaarzame oude balletjes, trompetjes, vogeltjes en gekleurde huisjes in dit boompje hangen. Misschien ga ik ook weer eens stoofpeertjes maken!
Ik hou de mooie warme herinneringen aan deze feestdagen met die rituelen heel dicht bij me en vergeet even alle nare berichten, over oorlogen en het leed op deze aarde die door de vele media over mij uitgestort worden.
Fijne feestdagen 🌲 🌲 🌲 🌲 🌲 🌲 🌲 🌲 🌲 ,

Anneke Kettenes

Feestdagen

Vaak kan ik me 's nachts zorgen maken, dan ga ik malen over de toestand in de wereld, over de oorlog, over het milieu, over ziek en zeer, over vergankelijkheid van het leven, over tegenvallers, over nare gebeurtenissen etc.

Alles lijkt dan somber, onoplosbaar, zwaar en donker.

Zodra het licht wordt probeer ik mezelf op te peppen en te denken aan alle mooie dingen.

Ik heb er een gewoonte van gemaakt om vooral de goede dingen op te merken en ook te benoemen.

Wat kan ik zo al waarderen?

Dat ik al 70 jaar in vrede mag leven.

De rijkdom van samenzijn met partner, kinderen en kleinkinderen.

Mijn gezondheid en onze goede gezondheidszorg.

Dat ik geen vluchteling ben, een dak boven mijn hoofd heb, eten, drinken, privacy.

De vriendelijkheid van mensen, een groet, een zwaai, een kaart of telefoontje.

De prachtige kleuren in de natuur, een zonsondergang of een fluitende merel.

Een mooi boek met net die ene zin die blijft hangen en me inzicht geeft.

De dagelijkse yogales die voor ontspanning zorgt.

Dat ene liedje waar mijn hart een sprongetje van maakt.

Het plezier van het zelf maken van een cadeau om aan een jarige te geven.

De mantelzorg, met onvergetelijke gesprekken, gouden momenten.

Het inzicht dat alle mensen verschillend zijn waardoor ik weer nieuwe kansen krijg.

Dat ene empathische gebaar waardoor ik verbinding voel.

Een lach, een traan, feedback en soms dat noodzakelijke duwtje in mijn rug.

Ik kan nog veel meer opschrijven, maar laat het bij de tekst:

Van iedere dag maak ik een feestdag!

Mieke Wijminga

Feestdagen

De gevoelens die bij me opkwamen terwijl ik het thema las, waren: 'Heerlijk, een huis vol kinderen en kleinkinderen, blijheid, oliebollen, glühwein, gezelligheid.'

Maar dit is zeker niet voor iedereen zo. Ik vergeet nooit hoe ontheemd ik me tijdens de kerstdagen in Turkije voelde. In ons land zijn de meeste officiële feestdagen te herleiden naar het christendom, met uitzondering van Koningsdag en Bevrijdingsdag. Al leert een recent onderzoek ons dat het geloof in God steeds meer uit onze samenleving verdwijnt. Velen bezoeken alleen op kerstnacht de kerk en daarna gaan ze er niet meer naartoe. Ook weten velen niet, waar de paasgedachte op berust of wat de grondgedachte van Pinksteren is.

Sinds kort weet ik dat er geen wet bestaat die vastlegt of de werknemer op bepaalde feestdagen vrij heeft. Dit wordt in zijn of haar cao of arbeidsovereenkomst overeengekomen.

In de loop der jaren werd ik geconfronteerd met feestdagen, die niet terug te brengen zijn tot onze christelijke feestdagen, maar tot een andere religie behoren. Ik woonde tijdens mijn tienerjaren naast een orthodox Joodse familie en merkte, hoe anders de invulling van bijvoorbeeld voor hen het paasfeest was. Jaren later werd ik uitgenodigd, het besnijdenisfeest van een leerling mee te vieren. Bij het Suikerfeest waren klasgenoten jaloers op een leerling met een Turkse vader. Hij kreeg niet alleen sinterklaascadeaus, maar ook tijdens dit 'Kleine feest' presentjes. Met angst en beven heb ik een leerlinge tijdens de zomervakantie naar Soedan zien gaan. Komt ze nog wel terug, is ze daar besneden? Dit feest heeft voor mij geen gouden randje. Ook vergeet ik de leerling niet, waarvan de ouders Jehovagetuigen waren en mij nadrukkelijk vertelden dat hij zijn verjaardag niet mocht vieren. Het was een pienter ventje. Hij bewaarde de traktatie en het cadeau tot de volgende dag. Waarna hij het pakje opende en de snoep opat.

Maar er zijn nog veel meer dagen waarop feest kan worden gevierd. Zowel feestelijke gebeurtenissen thuis als buitenshuis. Ik kijk met vreugde terug op de sinterklaasfeesten. Hoe ouder de kinderen werden, hoe interessanter de surprises waren en hoe boeiender de gedichten. Maar ook mijn eigen huwelijk en dat van onze kinderen zijn glanspunten in mijn leven. Al vond ik de felicitaties van het Koninklijke Huis, de provincie en de gemeente bij ons diamanten huwelijk overdreven.

Dan die typische dorpsfeesten. Meestal met een lange traditie. Om twaalf uur, afschieten van vuurwerk omdat iemand vijftig is geworden. Van de kermisdagen in Egmond-Binnen, leerde ik door schade en schande de

dorpsstraat te vermijden, wilde ik geen leuke banden krijgen door al die vergeten glasscherven. Geen lichtjesavond zoals in Bergen, maar wel een ongelooflijke Fjoertoer in Egmond aan Zee. '15500 wandelaars genoten dit jaar van het lichtspektakel.' Drie dagen feest bij 'Egmond op zijn kop'. Het weekend Hoever Dorpsfeest met een kunstmarkt en de volgende dag de rommelmarkt. De Visserijdag in Egmond aan Zee. Wat kom je op zulke momenten veel bekenden tegen. Een perfect sociaal gebeuren.

Ik wens iedereen van onze 'Korteverhalenclub' gezellige feestdagen.

Cootje Bronner

Feest van binnen

Een feest is het, als ik geestelijk wakker ben.
Helder ben om de nodige richting aan de nieuwe 24 uur dag te geven.
Een fijn gevoel, maakt mij oh zo blij en is een feessie waard.
Pak dan soms terrasje en een bakkie.
En het is feestelijker van binnen.

De Thaise monnik, familie van m'n partner, heeft één long en sprak zo helder zijn woorden uit aan een dementerende vrouw.

Twee beschadigde mensen.

Ja, en wie is er niet beschadigd, wat we niet kunnen zien.

Maar het was zo opbeurend, de momenten van de uitgesproken woorden.

En die twee te kunnen gadeslaan.

Veel stilte en blijdschap was er.

En veel meer wat niet te benoemen is.

De innerlijke feestjes zijn me het dierbaarst.

Ze raken de snaren.

En trillen lang na.

Maar de inhoud van binnen die geraakt is: de bouwstenen om naar deze verfijnde gevoelens te blijven verlangen.

Fred Steinkühler

Feest lijkt een makkelijk onderwerp

Ik heb lang na moeten denken of ik hier wat over kan schrijven. Als je tegen de 80 loopt heb je er al heel veel meegemaakt. Moeilijk om dan een keus te maken. Als je jong bent vind je feesten bijna altijd wel leuk, maar hoe ouder je wordt, hoe meer je er tegenop ziet. Helemaal als je het zelf moet organiseren.

Het is nu 5 december en vanavond zijn we met z'n tweetjes en dan kijk ik toch wel met weemoed terug naar de tijd met het hele gezin, met z'n zessen waren we dan. De feestavond van de gedichten en surprises. De één kon beter dichten en de ander was weer een kei in surprises maken. En de stress om op tijd klaar te zijn. Meestal dezelfde die net op tijd klaar was.

En dan de kerstdagen, altijd gezellig, maar ik ben ook altijd weer blij als die dagen voorbij zijn. Ben blijkbaar toch niet echt een feestnummer. Nu twijfelen we of we nog wel zo'n grote kerstboom willen. We staan beiden niet zo stevig meer op de benen en dan op zo'n gammel trapje staan om die piek erop te krijgen, ik weet niet of dat echt verstandig is.

En dan nog 'oud en nieuw'. Wat een plezier heb ik beleefd aan het carbid schieten. Dan denk ik nog aan die keer dat het met de buurjongen bijna misging. Hij zat er met z'n hoofd te dicht op het blik. Weg waren z'n wenkbrauwen. Toen was de aardigheid er wel even vanaf. Toen gingen we maar naar huis, waar een emmer oliebollen stond, door mijn moeder gebakken.

Mooie feesten waren het en zijn het nog. Ik heb wel eens iemand horen zeggen: Je moet wel zelf de slingers ophangen. Vandaar deze foto van mijn zelf gehaakte vlaggetjes. Ik heb een paar jaar geleden meegedaan aan het wereldrecord vlaggetjes haken. De opbrengst van de verkoop van deze vlaggetjes ging naar een praathuis voor met mensen met kanker en mensen die kanker gehad hebben.

Dicky Spee-Schut

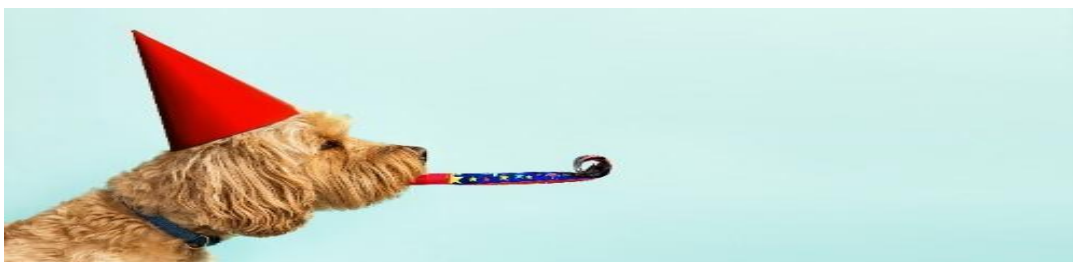
Feestdagen / Vreedsdagen

De één kijkt er naar uit de ander zit er niet op te wachten: feestdagen.

In Nederland zijn er nogal wat feestdagen en dan ook nog een aantal die zelfs uit twee aaneensluitende dagen bestaan. Op dit soort dagen zou je van alles kunnen doen, maar bizar genoeg heerst er vaak een gekte. Dat begint ruim van tevoren al in de media, dan worden we bestookt met beelden van perfecte gezelschappen die het geweldig naar hun zin hebben met elkaar. Natuurlijk komt het weleens voor dat een gezelschap, bij benadering, in de buurt komt van zo'n voorgeschoteld perfect feestgevoel inclusief dito uitstraling, maar meestal niet. Juist op deze dagen zie je de irritaties oplopen en de bekende laatste druppel overstromen. Zó jammer, want het zijn toch veelal vrije dagen die je ontspannen zou kunnen benutten, maar ja...feestdagen hé?

Het mot gezellig worden of het nou Pasen, Pinksteren of Kerst is, dat maakt niet uit. Het begint meestal al bij de 'voorpret': nodigen we de eerste dag jouw ouders of mijn ouders? Of jouw kinderen of mijn kinderen? En wat doen we met jouw tante Louise, die zuurpruim? Nou, dan is de toon gezet hoor! Je kan het natuurlijk ook met z'n allen buiten de deur zoeken, lekker uit eten. Deze optie scheelt je een hoop supermarktgekte van mensen die als kip zonder kop met volle boodschappenkarretjes door de winkel racen. De mensen die dit soort feestdagen alleen doorbrengen zullen dit soort supermarkttaferelen toch ook het liefst mijden. Zelf heb ik wel mooie herinneringen aan sommige feestdagen hoor. Bijvoorbeeld met Pasen eieren verstoppertje en zoeken, waarbij altijd wel iemand het 'haasje' was. Of met Kerst een filmmarathon en boerenkool met worst eten. Verre van het voorgeschotelde 'perfecte plaatje', maar wel vol van gezelligheid en genietend van elkaars gezelschap. Ik adviseer dan ook eenieder tijdens deze dagen het glas niet halfvol te schenken. Mocht het nodig zijn schenk dan wat water bij de wijn en neem al het gekakel met een korreltje zout. Verlies jezelf niet en denk ook aan een ander. Voor de komende feestdagen wens ik eenieder fijne Kerstdagen en een mooi en gezond nieuwjaar.

Gea van Zadelhoff

Feestdagen

Dat wáren vroeger feestdagen en die voelden ook feestelijk.

Als kind was ik altijd opgewonden van wat er allemaal ging gebeuren. Een heel serene sfeer, dacht ik. Het begon met Sinterklaas, regen en al die prachtig verlichte etalages. En dan werd het 5 december en kregen we allemaal cadeautjes. Een keer was er een cadeautje vergeten en kreeg ik dat de volgende ochtend: een roze, plastic tasje.

Dan kwamen de kerstdagen. Mijn moeder was perfectionistisch (niet de meest gelukkige eigenschap) en de avond voor kerst was ze altijd gespannen en kwaad: ze maakte de prachtigste kerststukjes, maar was nooit tevreden. Wij mochten de kerstboom optuigen, met in het begin nog echte kaarsjes erin. Die gingen aan als we aan tafel zaten en niemand op mocht staan. Kerstochtend begon met kerstliedjes buiten op straat, gezongen door het Leger des Heils terwijl wij nog in bed lagen, dat voelde zo sereen en heilig. Daarna kregen we een heerlijk ontbijt: kerststol met spijs en boter, boterhammen met beleg, zal wel chocoladepasta geweest zijn! Of ham? En met z'n allen naar de kerk, ook dat voelde altijd heel heilig, mooie kerstliedjes zingen in de kerk, daar hield ik van. Naast mijn vader en moeder en broer en zus. 's Middags was er een speciale dienst voor de kinderen, dan vertelde mijn vader een spannend verhaal achter een kathedr voorin de kerk, oh wat was ik trots: dat is mijn vader! En alle kinderen kregen een plastic zak met een sinaasappel en een boekje van W.G. van der Hulst, want ja, christelijke boekjes. En er zaten misschien ook nog chocoladekransjes bij. Thuis begon het diner: één kip delen met z'n vijven, ik wilde altijd een kippenpootje. Mijn vader kookte ieder jaar het kerstdiner en probeerde een keer iets uit: Knoedels! Duitse aardappelnoedels, dat had hij in Duitsland gegeten en dat wilde hij ons ook laten proeven, hij werd zo kwaad omdat wij protesteerden tegen die viezigheid, dat was een verre van sereen kerstmaal.

Oudejaarsavond was heel feestelijk: de hele familie naar de kerk om te zingen en te luisteren naar een korte preek en als we dan terugkwamen in het donker had mijn vader al een schaal vol appelflappen gebakken, want hij bleef daarvoor thuis. Het hele huis rook ernaar en we kregen meteen een warme appelflap, heerlijk.

De spelletjesavond kon beginnen. Om half 12 werden mijn broers en vader altijd nerveus en begonnen ze een beetje heen en weer te lopen en af en toe in grote plastic tassen te kijken: vuurwerk: dat moest precies om 12.00 uur worden afgestoken. En dat lukte ieder jaar, een gegil en geren en een gelukkig nieuwjaar kon er nauwelijks af, want er moest vuurwerk worden afgestoken. Nu mis ik vooral het gevoel wat ik als kind had: verwachtingsvol, spannend, sereen.

Jelske Boonstra

Kerstherinnering, jaren '50

Buiten dwarrelen voorzichtig de eerste sneeuwvlokken en vormen een mooi wit laagje op de weg en straat.

Het is zondagmiddag halverwege de maand december, in de jaren '50.

In sommige huizen in de straat worden de eerste schemerlampen aangeknipt en het schijnsel van de straatlantaarns tovert een zachte oranje gloed op de verse sneeuw.

De aangestoken open haarden en kolenkachels verspreiden een prikkelende geur die, samen met de steeds groter wordende vlokken, neerslaat op het steeds dikker wordende sneeuwtapijt.

Een enkele wandelaar en een fietser maken, kleumend en dik ingepakt met muts en wanten, hun eerste voet- of bandenspoor in het nog maagdelijk witte laagje.

In de huiskamer van het kleine arbeidershuisje is het lekker warm. Het ronde kolenkacheltje staat als een vulkaan in rust te gloeien en geeft een behaaglijke warmte af. Vanuit de keuken komt een mix van geuren van soep en draadjeshvles, begeleid door de kerstliederen van de moeder, de woonkamer binnen zweven.

Aan de grote tafel in het midden van de kamer zitten twee meisjes, zusjes. Met warme rode wangen en glanzende ogen tekenen kleuren, knippen en plakken ze ingespannen de papieren kerstengeltjes die straks bij de kerststal mogen staan. Zij neuriën zachtjes de kerstliedjes van hun moeder mee. Boven de tafel maakt de satijnen hanglamp met franjes een lichtcirkel op het dikke velours tafelkleed.

Onder de tafel speelt hun jongere broertje met zijn houten garage en dinky toys, die hij van Sinterklaas gekregen heeft. In de hoek van de kamer zit de vader half onderuit in zijn luie stoel. Zijn zondagse sigaar, of wat daar nog van over is, hangt losjes in zijn mondhoek. Het gedoofde grijze askegeltje lijkt er elk moment af te kunnen vallen. De vader dommelt een beetje, half slapend half luisterend naar de stem van de nieuwslezer uit de speakers van de Philips radio die op het kastje naast hem staat.

De meisjes praten zacht met elkaar om hun vader zijn rust te gunnen. Hij heeft een zware week achter de rug als broodbakker-bezorger. Zij hopen dat hij straks, als hij uitgerust is, de kerststal en beelden van zolder gaat halen. De houten stal die al jaren dienstdoet en de kist met beeldjes staan het hele jaar op de kleine vliering van de zolder.

De kist wordt met stof en spinrag, de trap af naar de woonkamer gesjouwd. De kinderen mogen helpen met het uitpakken van de beeldjes die, verpakt in

kranten, uit de kist tevoorschijn komen. Het is elke keer weer spannend welk figuurtje er uit de krant tevoorschijn komt. Er wordt gevoeld en geraden. Dit is het liggende schaap, en dit is vast het kribbetje....

Op het dressoir heeft de moeder een papieren kerstloper met afbeelding van rode kerstklokken neergelegd.

Wanneer de stal is afgestoft wordt hij in het midden op het dressoir neergezet. De kinderen zijn uitgelaten, zij mogen de beelden een plaatsje in of bij de stal geven. De drie koningen moeten het verst van de stal en mogen elke dag een klein stukje dichterbij de stal verzet worden. "Wanneer het Driekoningen is mogen ze helemaal vooraan staan", zegt de moeder. Het kribbetje met het kindje moet nog even wachten, die mag er pas in de kerstnacht ingezet worden.

Aan de voorkant van de stal wordt het beeldje van de engel aan een spijkertje opgehangen. De engel is zwaargehavend. Beide vleugels zijn er al meerdere keren opnieuw aan vastgeplakt.

Op de plek waar de neus van de engel ooit heeft gezeten zit nu een witte korrelige plek. Misschien uit medelijden met de engel, maar de kinderen vinden dit toch het mooiste beeldje van allemaal.

Vanaf de bodem van de kist komen de laatste kleinste pakjes tevoorschijn. Tien kleine rode kaarsenstandaardjes die op schuimtoentjes lijken. En het doosje met kleine witte gedraaide kaarsjes.

Vanaf deze dag mogen de kaarsjes elke middag even kort branden en de stal verlichten.

Het is 24 december. Kerstavond. Het heeft een beetje gevroren en er ligt een prachtig laagje rijp op de daken en takken van bomen en struiken. Ook de meisjes worden wakker gemaakt, zij mogen voor het eerst mee naar de nachtmis. Nog rillend van de slaap en bibberend van de plotselinge kou kleden zij zich snel aan. Vrijwel de hele familie gaat naar de nachtmis van drie uur. De zusjes lopen aan de hand van hun vader en moeder door de koude, maar magische winternacht naar de kerk.

Na de lange nachtmis met kerstliederen, wierook en kaarslicht is thuis de tafel door twee oudere zussen mooi gedekt. Met een papieren kerstkleed, servetten. Midden op de tafel staat een kerststukje met rode kaarsen en op een groot bord een heerlijke kerststol met spijs. De kachel snort tevreden en warmt de verkleumde lichamen weer op. Ook de rode kater blijft liever binnen en ligt te slapen in de luie stoel van de vader.

De dennentakken aan de muur, met glanzende gekleurde ballen verspreiden een kruidige geur. Op de radio klinkt het gezang van wisselende kerstkoren.

Met zijn tienden zitten ze om de tafel. De vader, moeder en acht kinderen. De kaarsen op tafel en bij het stalletje zijn aangestoken. De flakkerende vlammetjes laten hun zachte gloed op het kribbetje schijnen. Op de radio zingt een kinderkoor met heldere stemmen:

‘Vrede op Aarde’!

Het is Kerstmis 1955

Tineke Hoekman

Sint-Maarten

De naamdag van Martinus van Tours wordt op 11 november, soms de avond ervoor, gevierd in delen van België, Nederland, Noord-Frankrijk en o.a. in sommige delen van Duitsland. Als soldaat gaf deze Martinus van Tours de helft van zijn mantel aan een bedelaar. Daarna kreeg hij een droom waardoor hij verkoos voortaan als een devoot christen door het leven te gaan. Sint-Maarten leerde ons te delen. De invulling van deze feestdag verschilt van streek tot streek. De eerste vermelding van Sint-Maarten als feestdag dateert van tegen het einde van de vijfde eeuw na Christus. Het rondragen van het (heilige) vuur zou echter al een voorchristelijk vruchtbaarheidsritueel zijn, dat wijdverspreid was in West-Europa. Zo is Sint-Maarten een lichtjesfeest geworden.

Ik heb in Nederland in heel uiteenlopende gebieden langere tijd gewoond en weet daardoor dat deze kinderfeestdag niet overal (meer) gevierd wordt. Als kind heb ik zelf nog wel herinneringen van een lange optocht door het dorp met lantaarns met een kaarsje erin, waarbij veel liedjes gezongen werden. We gingen echter niet langs de deuren om liederen voor te dragen, waarvoor mensen je dan bedankten met snoepgoed of fruit. Dat was in Zoetermeer, voordat het zo enorm uitgroeide als 'slaapstad' van Den Haag. Uiteindelijk ging mijn lampion door een omvallend kaarsje in rook op. Veel later woonde ik

enige tijd in 's-Heerenberg, in de Achterhoek en daar kwamen kinderen wel vanaf de middag tot vroeg in de avond aan de deur. Het was derhalve zaak dat je voldoende in huis had om te trakteren voor al die mini-optredens.

Sint-Maarten is immers van oorsprong een bedelfeest om de moeilijke wintermaanden door te kunnen komen.

Nu heb ik zelf nog een jong zoontje die in Bielefeld (Nordrhein-Westfalen) woont en onder begeleiding in de namiddag van 10 november in groepjes langs de deuren ging om liedjes te zingen. De lampions zijn met de huidige kennis van LED-lampjes en batterijen absoluut veilig te hanteren geworden.

Verder heeft het tegenwoordige bewustzijn tot gevolg gehad dat er, naast fruit, vooral verantwoord snoepgoed als beloning gegeven wordt. De volgende dag in de Kita kreeg Martinstag nog een muzikaal vervolg.

Er zijn overeenkomsten te zien in de viering van het heden ten dage vooral onder jongeren veel populairdere Halloween op 31 oktober: 'Trick or Treat.'

Hans van de Langenberg

Feest

Ik vind het fijne van de feestdagen om met degenen waar ik het meest van houd te genieten van elkaar en met elkaar.

Sinds januari 2019 (toen de relatie tussen Lambrecht en mij begon) vormen we een samengesteld gezin: nu met drie kinderen waarvan twee met partner en twee kleinkinderen 'van mijn kant' en twee kinderen met (wisselende 😊) partners en een kleindochter van Lambrechts kant.

Lambrecht heeft beide ouders nog en ik heb mijn moeder nog.

Wij zijn heel gezegend dat zij het, ondanks alle verschillen, allemaal met elkaar kunnen vinden.

Tijdens ons 'feest van dit jaar' (toen we trouwden) hebben we volop genoten van de manier waarop onze families, vrienden en collega's er (met ons) een prachtige onvergetelijke dag en avond van gemaakt hebben. We hadden een heel gezellige, feestelijke en ook relaxte bruiloft waarop iedereen zichzelf was. Zoals we dat ook graag wilden en waar we met een heerlijk, vrolijk en voldaan gevoel op terugkijken. Als we de foto's zien krijgen we weer een warm gevoel.

Voor Kerstmis had ik iedereen uitgenodigd maar... de afstand van Bergen naar Nuland vormt (begrijpelijk) een bezwaar voor mijn dochter, aangezien zij ook moet werken op haar boerderij (melken 's morgens en 's middags, met alles wat daarbij hoort en paarden buiten en binnen zetten).

Gelijk stelde zij voor om tweede kerstdag Kerstmis bij háár te komen vieren met een kerstbrunch en ze nodigde ook de familie van Lambrecht en mij uit. Wat een rijkdom dat het zo kan! Fijn met al onze dierbaren gezellig bij elkaar zijn!!

Voor de ouders van Lambrecht is het wat al te druk; zij komen eerste kerstdag bij ons. Dan maak ik mijn 'traditionele' stoofpeertjes en verse rode kool, met pommes duchesse en waarschijnlijk kip, maar dat zien we nog wel. Uiteindelijk gaat het niet om het eten, maar om de gezelligheid.

De vader van Lambrecht heeft beginnende dementie en om zijn moeder wat te ontlasten gaat Lambrecht iedere maandag met zijn moeder boodschappen doen en dan blijf ik ondertussen bij zijn vader, wij gaan dan samen een puzzel makend of kleuren. Het gaat om het proces, niet om het product. Ondertussen kletsen we gezellig. Als de boodschappen binnen zijn lunchen we met z'n vieren. De ouders van Lambrecht kijken beiden naar deze maandag indeling uit. Dat is voor hun al een feestje.

Als we die sfeer met Kerst kunnen pakken zou het prima zijn! We hebben een ganzenbord spel van Nuland gekocht dus dat komt vast goed.

En tweede kerstdag gezellig brunchen en misschien met spel 30 seconds spelen??

We zien wel wat we doen en hoe het loopt; onze dierbaren zijn bij elkaar dus we genieten sowieso.

Oud en nieuw vieren onze kinderen op hun eigen manier. Wij hebben het al verschillende keren met vrienden gevierd, maar wij hebben besloten om dit jaar een nacht in een hotel te boeken waar een 'oud en nieuw-feest' wordt gehouden. We gaan met vrienden en hebben afgesproken om lekker 'op chique' te gaan. We hebben ook heel veel zin in dat feest en in het nieuwe jaar gaan we iedereen de beste wensen brengen.

Ik wens iedereen alvast geweldige feestdagen!

Sandra Schaaper

Van OUD naar NIEUW

Nog even en dan is het 31 december...

...de laatste dag van het jaar. Dit wordt de 2022ste keer, als we uitgaan van onze christelijke jaartelling. Rondom de jaarwisseling hebben we tradities. Oliebollen en/of appelflappen bakken, kaassoetsjes van de banketbakker, vuurwerk aanschaffen, een goede fles champagne of andere bubbel op tafel, wie weet: een schaal met gevulde eieren. Dan de oudejaarsconference, waarbij de cabaretier het oude vermoeide jaar beschouwt, in afwachting van de geboorte van het nieuwe vitale jaar.

Na 365 dagen is daar de scheidslijn tussen twee jaren. Als je daar goed over na gaat denken is het best een bijzonder moment. Families of vriendengroepen die bij elkaar zijn, mensen die bewust kiezen om op dit moment alleen te zijn. Helaas zijn er ook mensen die door eenzaamheid op dat moment heel erg alleen zijn. Onze hulpverleners die weer te maken krijgen met de nieuwe hobby van deze tijd: belaagd worden door idioten, terwijl ze mensen en/of dieren in nood komen helpen. Dat zal rond de komende jaarwisseling niet anders zijn.

Televisiemomenten worden herhaald, jaaroverzichten worden via de media de huiskamer in geslingerd, de kranten en tijdschriften die met extra bijlages komen waarin dat oude vermoeide jaar nog eens wordt belicht. Natuurlijk wordt ook vooruitgekeken naar het nieuwe jaar. Wat zal 2023 ons brengen. Het is die gekke scheidslijn die we jaarwisseling noemen. Het is de grens tussen twee eenheden die we oud en nieuw noemen.

Op de laatste dag van het jaar zijn er steeds van die laatste momenten. Als je 's morgens je ontbijt hebt genuttigd weet je dat dit het laatste was in het oude jaar. De kans is groot dat je op 1 januari weer een ontbijtje tot je neemt, maar zeker weet je het niet. Als je de auto op de laatste dag hebt volgetankt en je niet meer weg hoeft, was dat ook de laatste keer in het oude jaar.

Maar zeker weet je dat niet. Op de scheidslijn van 31/12 op 01/01 weet je het wel zeker. Gekke gedachte eigenlijk.

Maar soms kunnen er bijzondere dingen gebeuren. Neem die buschauffeur, die zijn laatste rit rijdt op oudejaarsavond. Plichtmatig rijdt hij zijn route. Bij elke halte, waar niemand staat te wachten vraagt hij zich af wat hij hier eigenlijk doet. Bij iedere halte staan heel veel niemands. Maar dan plotseling, ziet hij het goed! Daar staat een oude man met een heel lange grijze baard. De man heeft een mand in zijn hand. De chauffeur stopt de bus, opent de deur en zegt: "Goedenavond mijnheer". "Dag chauffeur", zegt de grijsaard. Met een vermoeide tred stapt hij in, houdt zijn kaart voor de scan, loopt de bus in en gaat zitten op een stoel vlakbij de chauffeur. De deur wordt gesloten en de chauffeur vertrekt van de halte. Het is rond 22:00 uur. Het is zijn laatste rit.

De chauffeur en de grijsaard raken in gesprek. "Waar gaat u heen, zo laat", vraagt de chauffeur. "Naar het eindpunt", antwoordt de man. De chauffeur fronst zijn wenkbrauwen. Dat is de halte ver achter in het havengebied dat uitkijkt op zee.

"Dat is wel een vreemde plek om op dit tijdstip nog naar toe te gaan, mijnheer" zegt de chauffeur tegen de oude man. "Voor mij niet hoor", spreekt de man met een melancholieke blik in zijn getaand gezicht met de grijze baard.

Zwijgend rijden ze voort. De straten zijn verlaten en bij elke halte staan weer heel veel niemands. Dan zijn ze bij de laatste halte. De grijsaard staat op, pakt zijn mand vast en stapt uit. Dan draait hij zich om naar de chauffeur en zegt: "Ik wens je een gezond, liefdevol en gelukkig nieuwjaar". "Voor u ook, mijnheer", antwoordt de chauffeur. "Dat gaat niet lukken". Stap voor stap, minuut tot minuut wordt de man kleiner en verdwijnt in de avondschemering. De chauffeur vergeet om te vertrekken.

Dan schrikt hij op en kijkt op zijn horloge. Hij is de tijd helemaal vergeten. Het is bijna middernacht. De jaarwisseling. Plotseling ziet hij iets schijnen in het licht van de koplampen van zijn bus. Hij stapt uit en ontdekt de mand van de oude grijsaard, die verlaten op het asfalt staat. Hij wil de oude man roepen maar deze is nog maar een stipje, één minuut verwijderd van het nieuwe jaar.

Langzaam begint er iets te bewegen in de mand. De bestuurder slaat de geruite doek, die over de mand hangt, weg. Daar ligt een wolk van een baby die precies om 00:00 uur de ogen openslaat. In de verte is de man verdwenen in de nacht. 365 dagen oud. De chauffeur pakt de mand met de baby op en stapt in zijn bus. Hij gaat rijden maar weet nog niet waarheen. Hij heeft 365 dagen de tijd.

Ab Helsloot

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

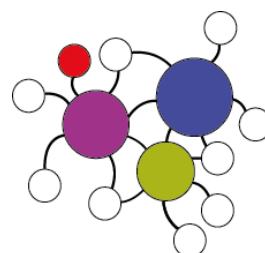
Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

*Algemeen Nut
Beogende Instelling*
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**